

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Caput I. Alberti Natales, & Infantia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

✠

VITÆ

EXIMII DEI SERVI

ALBERTI

DE

ALTISSIMIS,

In Canonica S. BARTHOLOMÆI

Vicentiæ Canonici Regularis Congr:

Lateranensis,

LIBER I.

CAPUT I.

Alberti Natales, & Infantia.

PUlchrioribus Italiæ Provinciis
illa non immeritò annume-
randa est, quam olim ab Eu-
ganeis inhabitatam, deinceps
Veneti, qui è Trojano supererant exci-
dio, pluribus non ultimi nominis urbibus,
ac oppidis illustrârunt, & amplificârunt,
quorum postmodùm sortita nomen Ve-
netia dicta fuit, illudque licèt Romano-

A

rum

rum subdita jugo retinuit, quousque Longobardi Marcam Tarvisinam nuncuparunt: quæ tandem post multiplices rerum vicissitudines Serenissimæ Venetorum Reip. imperio subjuncta etiamnum eidem paret.

In hac fortunata Provincia nullo non tempore clarissimum Urbis Vicentinæ nomen extitit, quippe cujus dotes, naturæ videlicet dona, cujus encomia manuum proprietarum, immò Divinæ Gratia opera meridiano Sole longè clariora ab antiquis æque, ac modernis Scriptoribus celebrata fuere. Hæc, uti & aliæ pleræque Civitates Italiæ, fortunæ ludentis aleam identidem subiens sæpius occasionem naçta fuit suis è cineribus Phœnicis instar pulchrior, vegetiôrque resurgendi.

At hodie fœcunda Sectatorum Christi Parens, novo se partu magnum mundo DEI Servum, qui sit Claustrorum *Honor*, Disciplinæ Regularis *Norma*, Patientiæ *Exemplum*, & Pietatis verè Christianæ *Speculum*, dedisse gloriatur. Hujus ad vitam, mores, ac gesta, quantum meam ad

no.

notitiam pervenit, è tenebris publicam in lucem, ne eorundem memoria temporis invidiâ pereat, ad majorem DEI gloriam protrahenda me nunc accingo.

Albertus itaque noster Anno Salutis M. D. XLVII. Vicentiæ natus est è Familia *de Altissimis* nuncupata, si propter nobilitatem non adeò illustri, certè ob pietatem minimè obscurâ: si fortunæ bonis non admodùm copiosâ, à paupertate tamen non sordidè depresso: si mundi favorum experte, at à cœlo non destituta; si denique non famosis Majorum inclytâceris, alteri certè nulli ob Albertum DEI destinatum servitio postponendâ.

Patrem habuit Baptistam, qui è sua conjuge Maria de Familia *Padovani* tres suscepit liberos, quorum natu minimus Albertus erat; Hic à parentibus juxta statûs eorundem conditionem perquam honestè educatus fuit, & institutus; cum primis verò cum lacte materno Christianam pietatem DEIque timorem eidem instillârunt, & quidem ea cum accuratone, qualem temporum illorum difficultas

exigebat, quibus de corruptis Christianorum moribus ad formam sanctiorem per Concilium Generale revocandis agebatur.

Verum DEUS, qui suorum Servorum quempiam orbi daturus Sapientiæ suæ immensitate ita nonnunquam cœlesti sua gratia eundem prævenit, ut in ipso statim illius in vitam ingressu, progressu, & egressu nullo negotio cognosci queat, quî sit eandem auspicaturus, quomodo suam in ea personam deinceps acturus, & quonam tandem exitu sit illam terminaturus, brevî quoq; palàm fecit, Albertum nostrum illorum etiam accensendum esse numero, quos copiosè suâ gratia cumulavit. Siquidem primis illis annis contemnens vivendi modum, quo pueri suorum sensuum illecebris velificantes oblectari solent, similiores quoad hoc brutis animalibus, quàm creaturis ratione præditis, atque ad cœli gaudia olim capeffenda destinatis, parentum suorum voluntatem pro lege habuit ab se nunquam violanda, ut adeò non aliud animo volveret, quàm
quo

quo pacto illorum mandata sine contradictione exequeretur: suam præterea vitam sapiens puerulus Divinæ collustratus gratiæ lumine, suas infantiâ nequicquam offundente tenebras sic ordinavit, ut non solum admirantibus coætaneis, qui ultra id, quod oculis cernebant corporeis, non penetrabant, verum etiam stupentibus ætate atque sapientiâ provectoribus, oculo prudentiæ subsecutorum è principio finem inferentibus, clarè demonstraverit, se per viam innocentia laboriosâ Christi Domini Servatoris ac Magistri sui vitâ signatam ad perfectionem contendere velle.

Ut autem faciliùs istud assequeretur, nec non securiùs longum hoc suæ peregrinationis iter haud paucis obnoxium periculis perficeret, geminam ipse sibi legem tunc statuit, quarum altera DEUM, naturam altera respiciebat, quæ tamen ambæ Charitatem erga DEUM, & proximum foverent: ubi flammis illis, quæ interius in ipso cœlestem amoris ignem succendebant, per oculos, per & linguam

emicantibus, illi gratius objectum non repræsentabatur, quàm erant imagines illæ, vel illa dicta, in quibus aliquod mysterium Divinæ charitatis erga genus humanum ipsi contueri licebat: & his quidem puerili quâdam aviditate domi suæ ad parietes appendendis fatiari non poterat. Ad hæc quasi vim adhibens cursui ætatis suæ per seipsam primis his annis inquietæ, in quibus tamen ratio paulatim elucescat, virtute tamen tanta non pollet, ut eandem sub jugum mittat, nunquam visus est, vel auditus suis manibus suave linguâ, ad damnum aliquod vel injuriam aliis puerulis inferendam uti, siquidem si inter eos pacem fovere nequiret, animo omni vacuo perturbatione ab iis recedebat, quasvis declinans occasiones, quæ tranquillitatem suam conturbare, & iræ vehementioris fomitem igni in puerorum pectoribus semper accenso subministrare possent. unde in quoddam templum, quod *Domus est orationis* sese abdens Divinorum Officiorum auditione mirabiliter afficiebatur, cùmque inde avelli non posset, per-

perſæpè evenit, ut hora redeundi domum neglectâ pia eius mater non neminem amandare coacta fuerit, à quo domum reduceretur.

CAPUT II.

Epilepsiâ corripitur.

Albertus puerulus cereum ad omnem probitatem nactus animum in dies in timore & amore DEI, ac proximi proficiebat: cum pietate quoque desiderium augebatur eas acquirendi virtutes, quibus à brutis homo secernitur, hinc animo, corporéque vegetus scholas ad humaniores litteras perdiscendas frequentare iubetur, & sanè summum in iis fecisset profectum, nisi ab ipsorum studiorum fervore, quo magnopere ad cursum conficiendum stimulabatur, fuisset retardatus, siquidem è nimia eorundem à puero necdum satis maturo inchoatorum contentione collecto, nurritóque malo exinde humore, forsan maternis è visceribus attracto in epilepticum morbum oppidò horribilem incidit, & sæpius uno die cadens